

Китоби Юъил ва Калисои Лудикияи Адвентистони рӯзи ҳафтум — Рақами бистум

Jeff Pippenger

2025-12-26

Рақами Бист

Китоби Юил нишон медиҳад, ки харобии тоқзори Худо дар насли чорум рӯй медиҳад.

Каломи Худованд, ки бар Юил, писари Фатуил, нозил шуд.

Инро бишнавед, эй пирон, ва гӯш фаро диҳед, эй ҳамаи сокинони замин. Оё чунин чизе дар айёми шумо, ё ҳатто дар айёми падарони шумо, рӯй додааст? Аз он ба фарзандони худ ҳикоят кунед, ва фарзандони шумо ба фарзандони худ, ва фарзандони онҳо ба насли дигар.

Он чиро ки кирми палмер боқӣ гузоштааст, малах хӯрдааст; ва он чиро ки малах боқӣ гузоштааст, кирми канкер хӯрдааст; ва он чиро ки кирми канкер боқӣ гузоштааст, кирми ғӯзахӯр хӯрдааст.

Эй мастон, бедор шавед ва гирия кунед; ва эй ҳамаи нӯшандагони шароб, нола намоед, аз боиси майи нав, зеро ки он аз даҳони шумо бурида шудааст. Юил 1:1–5.

Масали даҳ бокира масали Адвентизм аст, ва бедорӣ дар ин масал ҳангоме рух медиҳад, ки гандум ва коҳ чудо карда мешаванд; дар он лаҳза коҳҳо ба ин воқеият бедор мешаванд, ки онҳо аз «шароби нав» «бурида шудаанд». Ибораи «бурида шудан» қадами нахустини аҳди Иброҳимро ифода мекунад, ки дар он ғӯсола, бузи мода ва қўчқор дар маросим барои тасдиқи аҳд бо хун ба ду қисм бурида шуданд. Дар ҳамон порчаи аҳд, Худо муайян месозад, ки Ё дар насли чорум қавми Худро дар доварӣ тафакқуд хоҳад кард.

Ва Ё ба Абром гуфт: «Ба яқин бидон, ки насли ту дар замин, ки аз онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва ба онҳо хизмат хоҳанд кард; ва онҳо эшонро чорсад сол азият хоҳанд дод; Ва он миллатро низ, ки ба он хизмат хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам намуд; ва баъд аз он онҳо бо молу мулки бисёр берун хоҳанд омад. Ва ту бо ӯсоиштагӣ назди падарони худ хоҳӣ рафт; дар пири некӯ дафн хоҳӣ шуд. Аммо дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба камол нарасидааст». Ҳастӣ 15:13–16.

Вақте ки нубувват дар насли чорум, дар насли Мусо, ба иҷро расид, Худованд Даҳ Аҳкомро ҳамчун рамзи аҳд миёни Худо ва қавми баргузидаи Ё муқаррар намуд. Дар дуввумини он даҳ ҳукм нури чаҳор насли Абром бузург дошта шуд.

Не бояд барои худ ҳеҷ бути тарошида ё ҳеҷ сурати чизе бисозӣ, на аз он чи дар осмон болотар аст, на аз он чи бар замин поёнтар аст, ва на аз он чи дар обҳои замин аст. Ба онҳо сачда нақун ва онҳоро ибодат наменамо; зеро Ман, Худованд Худои ту, Худои ғайурам, ки гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми онҳое ки аз Ман нафрат доранд, мерасонам; ва ба ҳазорон нафар аз онҳое ки Маро дӯст медоранд ва

аҳкоми Маро риоя мекунанд, марҳамат менамоям. Хуруҷ 20:4–6.

Аҳди чор насли Абром ба бузургдошти хислати Худо ҳамчун Худои ғайюр ворид гардида буд. Ғайрати Ё дар муқобили бутҳои тарошида қарор дода шудааст. Бо насли чоруми Абром мо ҳамчунин довари тадриҷро меёбем. Ин доварӣ ҳам бар он миллате буд, ки қавми Худо дар он дар асорат буданд, ва ҳам бар қавми Худо; ва баъд аз он амӯриён доварӣ карда мешуданд. Абром як раванди довари тадриҷро муайян мекунад, ки аз хонаи Худо оғоз ёфта, сипас ба таври пайдарпай аз миёни ҷаҳон мегузарад; ва амри дуюм нишон медиҳад, ки раванди доварӣ инсониятро ба як табақаи касоне ки аз Худо нафрат доранд, ва як табақаи касоне ки Худоро дӯст медоранд, ҷудо месозад, ва ба ин васила қонуни якшанbero тимсол мекунад, ки нидо мекунад: «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед».

Дар ҳамон даврае ки Шариат дар Сино дода мешавад, ба Мусо хислати Худо нишон дода мешавад.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ ду лавҳи сангин мисли аввалин битарош; ва Ман бар ин лавҳҳо он суҳанонро хоҳам навишт, ки бар лавҳҳои аввалин буданд, ки ту онҳоро шикастӣ. Ва субҳ омода бош, ва субҳ ба кӯҳи Сино баро, ва дар он ҷо, бар қуллаи кӯҳ, худро ба Ман ҳозир кун. Ва ҳеҷ кас бо ту боло набарояд; ва низ ҳеҷ кас дар тамоми кӯҳ дида нашавад; ва рамаҳо ва галаҳо низ дар пеши он кӯҳ начаранд».

Ва ӯ ду лавҳи сангин мисли аввалин тарошид; ва Мусо субҳи барвақт бархоста, ба кӯҳи Сино боло рафт, чунон ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ва он ду лавҳи сангинро дар дасти худ гирифт. Ва Худованд дар абр нозил шуда, дар он ҷо назди ӯ истод, ва номи Худовандро эълон намуд. Ва Худованд аз пеши ӯ гузашт ва эълон кард,

Худованд, Худованд Худо, бахшоянда ва меҳрубон, пурсабр ва фаровон дар некӣ ва ростӣ, ки барои ҳазорон марҳаматро нигоҳ медорад, гуноҳ, таҷовуз ва хатоҳоро меомурзад, вале ҳаргиз гунаҳкорро беғуноҳ намешуморад; гуноҳи падаронро бар фарзандон ва бар фарзандони фарзандон, то насли сеюм ва чорум мерасонад.

Ва Мусо шитоб намуда, ба замин сар фуруд овард ва сачда кард. Ва гуфт: «Агар акнун ман дар назари Ту илтифот ёфта бошам, эй Худованд, пас хоҳишмандам, бигзор Худованд дар миёни мо биравад; зеро ки ин қавм гарданкаш аст; ва гуноҳи мо ва хатои моро биомурз, ва моро мероси Худ бигир». Хуруҷ 34:1–9.

Қонуни бори дуюм додашуда ба чадвали пешравони соли 1850 мутобиқат мекунад. Лавҳаҳои аввал шикаста шуданд, ва дар лавҳаи аввал дар рақамҳо иштибоҳе вучуд дошт. Сипас Исроили қадим амонатдорони қонун гардонида шуданд, ва баъдан Исроили навин амонатдорони қонуни Худо ва қонунҳои Каломи нубувватии Худо гардонида шуд. Ҳангоме ки он ду лавҳа бори аввал пешниҳод гардиданд, дар бошишгоҳ исёни воқеӣ вучуд дошт, ва ҳангоме ки чадвали соли 1850 пешниҳод гардид, дар бошишгоҳ исёни рӯҳонӣ дар ҳоли шакл гирифтанд буд. Нубуввати Абром дар бораи насли чорум ба воситаи Мусо дар насли чорум иҷро шуд, ки дар он ҷо Худо ошкорсозии довариро дар насли чорум дар аҳкоми дуюм тавсеа дод. Бутҳои тарошида қалбакӣ ва ивазкунандаи ибодати ҳақиқии Худо гардиданд, ва ғайрати хислати Худо ба доварӣ пайваст карда шуд. Сипас Мусо ҷалоли Худоро дид. Ё

ғайрати Худоро ҳамчун унсуре аз хислати Худо, чунон ки бо «ном»-и Ё ифода шудааст, дид, ва муносибати байни ибодаткунанда ва гуноҳҳои падарони эшон баён карда мешавад.

Вақте ки Масеҳ бори аввал маъбадро пок сохт, он гоҳ шогирдон ба ёд оварданд, ки ғайрати хонаи Ё Ёро хӯрдааст. «Ғайрат» ҳамон калимаи «ҳасад» аст. Хислати Худо, ки ҳасади Ёро ифода мекунад, ҳамон ангежае буд, ки Масеҳро ба пок сохтани маъбади Худ водошт, ва хусусияти нубуввати зарурати эътироф кардани он гуноҳҳои падаронатон баъдтар ба як унсури асосии даъват ба тавба дар доварии «ҳафт карат»-и Ибодат 26 табдил меёфт. «Насли чаҳорум»-и Аброт хангоми идома ёфтани дар тӯли таърихи аҳд аҳаммияти ҳарчи бештар ва бештар пайдо мекунад. Китоби Юил замони борони деринро намоёндагӣ мекунад, ки дар айёми охири воқеъ мегардад. Китоби Юил паёми худро бар асоси муаррифии паёми чор насл баён мекунад, ҳамчун мавзӯе ки дар қадами нахустини ҳуди аҳди сегонии Аброт бо Худо сабт гардида буд. Ин мавзӯ ба анҷоми худ дар китоби Юил мерасад.

Пас аз дохил шудан ба Замини ваъдашуда, Сандуки аҳд дар Шилӯ қарор дошт, ки дар он ҷо Элӣ — саркоҳини бадқору нодон — ва ду писари фосиди ӯ бо даъвати Самуил дар муқоиса гузошта мешаванд. Шилӯ ба марҳилае дар сафари Сандук табдил ёфт, ки рамзи аҳд буд. Пас аз он ки Сандук ҳамчун рамзи фуру рехтани деворҳои Ерихӯ ба қор бурда шуд, он тақрибан чаҳорсад сол дар Шилӯ қарор дошт, то замони марги Элӣ ва писарони бадқирдори ӯ. Сипас ғалиштиён онро ба асирӣ бурданд, ва баъдтар, вақте Довуд Сандуко ба Ерусалим кӯчонд, нахустин тасвири вуруди зафармандона ба Ерусалим амалӣ гардид. Ҳадафи баёншудаи кӯчондани ин рамзи аҳд ба Ерусалим он буд, ки Худо баргузид, то номи Худро дар Ерусалим ҷой диҳад; ва номи Ё бо рашки Ё алоқаманд аст, ки он низ бо доварии рашкноки Ё дар насли чорум вобаста мебошад.

Дар замони қонуни якшанбе Худованд калисои пирӯзмандро болотар аз ҳамаи теппаҳо ва кӯҳҳо хоҳад бардошт, ва халқҳо хоҳанд гуфт: «Биёед, ва ба хонаи Худо равем».

Ва дар айёми охири воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо устувор гардонида хоҳад шуд, ва аз теппаҳо баландтар хоҳад буд; ва ҳамаи халқҳо сӯи он қорӣ хоҳанд шуд. Ва қавмҳои бисёр рафта, хоҳанд гуфт: «Биёед, то ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яқуб, боло равем; ва Ё моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо дар тариқҳои Ё роҳ хоҳем рафт; зеро ки аз Сион шариат берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим». Ишаё 2:2, 3.

Каломи Худованд аз Уршалим содир мешавад, зеро Ё ҳамон ҷоро баргузид, то «ном»-и Худро дар он ҷо қарор диҳад. Бо Мусо, «Худованд дар абр фуруд омад, ва дар он ҷо бо ӯ истод, ва номи Худовандро эълон кард. Ва Худованд пеши ӯ гузашт, ва эълон намуд,

Парвардигор, Парвардигор Худо, бахшоянда ва меҳрубон, пурсабр, ва фаровон дар неқӯй ва ростӣ, ки раҳматро барои ҳазорон нигоҳ медорад, гуноҳ ва исён ва хаторо меомурзад, вале гунаҳкорро ҳеҷ гоҳ бечазо намегузорад; гуноҳи падаронро бар фарзандон, ва бар фарзандони фарзандон, то насли сеюм ва то насли чорум мерасонад. Хуруҷ 34:6, 7.

«Номи» Ё хислати Ёст, ва хислати Худо бисёр амиқ мураккаб ва бисёр амиқ содда аст. Худо муҳаббат аст, ва ин хислати Ёро ба таври комил, вале ба содагӣ баён мекунад. Ҳақиқати аҳди Ибром дар бораи «насли чорумии доварӣ» бо нури изофии насли чорум дар амри дуҷум «сатр бар сатр» тавсеа дода шуд. Сипас таҷрибаи Мусо нури робитаи насли чорумро бо хислати Худо тавсеа медиҳад, бо афзудани нури рашки Ё. Илҳом хислатро ҳамчун «фикрҳо ва эҳсосот якҷоя» таъриф кардааст, аммо илҳом ҳамчунин ба мо хабар додааст, ки фикрҳои мо мисли фикрҳои Худо нестанд. Хислати Ё фикрҳо ва эҳсосоти якҷояи Ёст, ва хислати Ё он қадар ҷанбаҳои бисёре фаротар аз фикрҳо ва эҳсосоти содаи инсонии мо дорад, ки фарқият дар он аст, ки фикрҳои Ё нисбат ба замин чунон баландтаранд, ки осмон баланд аст.

«Зеро фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд», мегӯяд Худованд. «Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо баландтаранд, ва фикрҳои Ман аз фикрҳои шумо». Ишаё 55:8, 9.

Пас, инак як андешаи инсонӣ барои тааммул: агар хислати Худо бо номи Ё ифода ёбад, пас ҳар зуҳури номи Худо зуҳури хислати Ёст. Шери сибти Яҳудо Каломи нубувватии Худро мӯҳр мекунад ва муҳр мекушояд; Палмони — Шуморандаи Аҷоиби Асрор аст, ки ҳамчунин Решаест аз замини хушк, ва низ буттаи сӯзон, сутуни оташ, ғариштаи бузург Микоил, ва ҳамчунон, ва ҳамчунон. Сифотҳои хислати Худо, чунон ки бо номҳои гуногуни Ё ифода меёбанд, поён надоранд. «Андешаи инсонӣ барои тааммул» ин аст: бо вучуди ҳамаи ифодаҳои гуногуни хислати Худо, ки маълум аст вучуд доранд, аҳамияти он чист, ки дар ҳуди қадами аввалини аҳд дар раванди сегонаи аҳд бо Абром — «доварии насли чорум» изҳороти бунёди дар аҳд аст — ки номи Ёро инъикос мекунад?

Ва ба Абром гуфт: «Ба яқин бидон, ки насли ту дар замин, ки аз он онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва ба он мардум хизмат хоҳанд кард; ва онҳоро чаҳорсад сол азоб хоҳанд дод. Ва он халқро низ, ки ба онҳо хизмат хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам намуд; ва баъд аз он бо дороии бузург берун хоҳанд омад. Ва ту ба назди падарони худ дар осоиш хоҳӣ рафт; дар пириҳои неқӯ дафн хоҳӣ шуд. Аммо дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад; зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба камол нарасидааст». Ҳастӣ 15:13–16.

Хислати Худо ҳамчун довари одамон ва халқҳо ба одамон муҳлати имтиҳонро фароҳам меоварад, ки бо чор насл ифода шудааст. Худо довар аст; Ё раҳим аст; Ё пурсабр аст; ва Ё доварии одамон ва халқҳоро дар насли чорум ба анҷом мерасонад. Изҳороти бунёдии Худо дар аҳди Ё бо қавми баргузида доварии насли чорумро дар бар мегирад. Ҳамон гуна ки паёми ғариштаи аввал ҳамаи хусусиятҳои ҳар яке аз се паёми ҷудогонаи ғариштагонро дар худ дорад, ҳамчунин қадами аввали аҳди Ибром хусусиятҳои тамоми аҳди сегонагонро дар бар мегирад. Номи Худо ин аст, ки Ё довари раҳим аст, ки дар насли чорум доварӣ мекунад. Ҳар қадами дигари таърихи аҳди қавми баргузида бар он бунёд устувор мегардад.

Ҳангоме ки китоби Юил дар бедории Фигони Нимашаб дар ояти панҷум ҷой дода мешавад, ва «шароби нав» аз даҳони онҳо «бурида мешавад», муқаддимаи он ҷудоиҳои низоии аҳди халқи баргузидаи аҳд ҳамон паёми асосии аҳд аст, ки исёни халқи аҳдиро баён мекунад, ки баъдан ҳамчун онҳое ки дар насли чорум «бурида шудаанд», анҷомёфта мегардад. Онҳо

«бурида мешаванд», зеро паёми асосии аҳдро намефаҳманд.

Он паёми бунёдии аҳд дар чор ояти боби понздаҳуми Ҳастӣ, меъёри ченкунӣ—хатти доварист, ки Ҳангоми арзи паёми санги қуллаи аҳд ҳамчун «шароби нав» дар рӯзҳои охир ба кор бурда мешавад. Вазнинии ҳолате, ки бо бедор шудани мастони Эфроим, вақте ки «шароби нав» «бурида мешавад», вобаста аст, танҳо он гоҳ ба ҳақиқат дарк карда мешавад, ки он дар заминаи эълони доварӣ бар зидди насли ниҳонии чоруми қавми баргузидаи исёнкор, дар давраи озмоиши борони охир, ҷой дода шавад.

Дар боби ҳабаҳуми Ҳастӣ мо қадами дуҷуми аҳди сегона бо Иброҳимро меёбем:

Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Пас, ту аҳди Маро нигоҳ дор, ту ва насли ту баъд аз ту дар наслҳои онҳо. Ин аст аҳди Ман, ки онро миёни Ман ва шумо ва насли ту баъд аз ту нигоҳ хоҳед дошт;»

Ҳар писарбачае, ки дар миёни шумост, хатна карда шавад. Ва шумо гӯшти ғилофаки худро хатна кунед; ва ин аломати аҳд дар миёни Ман ва шумо хоҳад буд. Ва ҳар писарбачае, ки ҳаштруза аст, дар миёни шумо хатна карда шавад, дар ҳамаи наслҳои шумо: ҳам он ки дар хона таваллуд шудааст, ва ҳам он ки бо пул аз ҳар бегонае харида шудааст, ки аз насли ту нест. Ҳам он ки дар хонаи ту таваллуд шудааст, ва ҳам он ки бо пули ту харида шудааст, хатман бояд хатна карда шавад; ва аҳди Ман дар ҷисми шумо барои аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд. Ва он писарбачаи номаҳтун, ки гӯшти ғилофакаш хатна нашудааст, он ҷон аз қавми худ бурида хоҳад шуд; вай аҳди Маро шикастааст. Ҳастӣ 17:9–14.

Қадами дуҷуми шохидии дуҷумро ба рамзи «бурида шудан» фароҳам меоварад. Калимае, ки ба сурати «бурида шудан» тарҷума шудааст, решаи худро дар он ҳайвоноте меёбад, ки Абром дар боби понздаҳум ба ду ним бурид; ва дар он порча ҳар кӣ хатна нашуда бошад, аз аҳд «бурида» хоҳад шуд. Хатна дар таърихи аҳд бо таъмид иваз карда шуд, дар он ҷо ки Масеҳ ҳамин ҳақиқатҳоро тасдиқ мекард; ва ба ҳамин сабаб Ё, ҳамчун намунаи мо, дар рӯзи ҳаштум эҳё гардид.

Он аломат бояд дар рӯзи ҳаштум ба анҷом мерасид, чунон ки тавассути он ҳашт ҷон дар киштӣ рамзӣ нишон дода шудааст. Маҳз дар қадами дуҷум аст, ки озмоиши зоҳирӣ тасвир меёбад: хоҳ Исроил, ки пеш аз доварие, ки Илёс ба иҷро расонд, миёни анбиёи Изобал ва Илёс интиҳоб мекард, ё Дониёл, Шадрах, Мешах ва Абедниғӯ, ки чеҳрашон аз чеҳраи онҳое, ки аз таъоми подшоҳ меҳӯрданд, некутар ва пуртар менамуд; озмоиши дуҷуми зоҳирист. Хатна аломати ҳаёт аст, ва он ҳашт ҷон бар киштӣ намояндагии он касонеро мекунамд, ки дар муқоиса бо онҳое, ки мурданд, зинда монданд.

Дар таърихи Масеҳ, вақте ки аломати аҳд ба таъмид гузашт, ҳавворӣ Павлус ҳуди таърихи аҳдии ҳамин оятҳоро ба кор бурд, то ин гардиши бузургро дар таърихи аҳд нишон диҳад. Ё ҷисмеро, ки дар хатна бурида дур карда мешавад, ҳам ҳамчун рамзи инсон дар муносибат бо илоҳият, ва ҳам ҳамчун рамзи табиати поёнии инсон дар муносибат бо табиати болотари инсон истифода бурд. Павлус шогирдони худро бо ба кор гирифтани Каломи нубувватии Худо таълим меод, ва мақсади ӯ, ҳамчун «касе ки баргузида шудааст» (чунон ки номи ӯ,

Шоул, маъно медиҳад), ин буд, ки он гардиши бузургро дар таърихи аҳд, ки бо гузариш аз Исроили зоҳирӣ ба Исроили рӯҳонӣ ҳамчун қавми аҳдии Худо ифода меёбад, муайян намояд. Ҳангоми анҷом додани кори ба ӯ вогузоршуда, ӯ паёми нубуввати худро дар заминаи таърихи аҳд пешниҳод кард.

Ҳастдаҳуми Ҳастӣ қадами дуҷуми се қадами бунёдии аҳдро ифода мекунад, ки анҷоми омегагии худро дар се фариштаи Ваҳй боби чордах меёбанд. Қадами дуҷум ба воситаи аломати хатна ифода шудааст, ки мӯҳри Худоро бар садӯ чилу чор ҳазор намунавор нишон медиҳад; онҳо байрақанд, ки ин озмоиши дидорию ифода мекунад. Се фаришта омегаи аҳди алфавии Иброҳим мебошанд. Қадами сеҷум барои Иброҳим боби бисту дуҷум буд.

Ва фариштаи Худованд бори дуҷум аз осмон Иброҳимро нидо карда, гуфт: «Ба ҷони Худ қасам хӯрдам, мегӯяд Худованд, зеро ки ту ин корро ба ҷо овардӣ ва писари худ, писари ягонаи худро, дарег надоштӣ, албатта туро баракат хоҳам дод, ва насли туро бисёр афзун хоҳам гардонид, мисли ситорагони осмон ва мисли реге ки бар соҳили баҳр аст; ва насли ту дарвозаи душманони худро тасарруф хоҳад кард; ва дар насли ту ҳамаи халқҳои замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ту ба овози Ман итоат кардӣ». Ҳастӣ 22:15–18.

Ояти якуми ин боб мегӯяд: «Ва пас аз ин воқеаҳо чунин шуд, ки Худо Иброҳимро озмуд ва ба ӯ гуфт: Иброҳим! Ва ӯ гуфт: Инак, ман ҳозирам». Худо Иброҳимро озмуд ва ба ин васила пеш аз эълони сеҷуми аҳд озмоиши ниҳоиро муайян намуд. Вақте ки Иброҳим аз ин озмоиш гузашт, он гоҳ чор ояти ниҳони аҳди сегонаи Иброҳим баён карда шуданд. Азбаски Иброҳим ба овози Худо «итоат кард», ки дар ин порча он «овози аҳди» Ёст, Иброҳим ҳамчун падари халқо баракат меёфт. Фариштаи сеҷум озмоиш аст, ки мисли Иброҳим озмоишро ифода мекунад, ки ҳислатро ошкор месозад; ва ҳислат бар он асос меёбад, ки оё ту ба Худо, чунон ки Иброҳим имон овард, имон меоварӣ ё не. Онҳое ки аз озмоиш мегузаранд, чунон ки Иброҳим гузашт, барои ҷамъ овардани ҳамаи халқҳои ҷаҳон ба кор бурда хоҳанд шуд. Он ҳабдах оят, аз се боб, аҳдро миёни Худо ва қавми баргузиди муайян мекунад; ва бо ин кор алфавии таърихи аҳди қавми баргузидаро ифода менамоянд; ва ба ҳамин тарз, он оятҳо ҳамчунин омегаи таърихи аҳдро, чунон ки дар барпо шудани яксаду чилу чор ҳазор ифода ёфтааст, намояндагӣ мекунад.

Чанд нафари мо пеш аз он ки хонае ё нақлиёт бихаранд, аввал шартҳои қарордодро намеомӯзанд? Чанд нафар Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудиқия медонанд, ки нахустин шарт аҳди қарордодии онҳо бо Худо аз он иборат аст, ки Худо Худои раҳим аст, ки дар насли чорум доварӣ ба амал меоварад? Фоҷиа ин аст, ки онҳо ҳақоқиқ бунёдии таърихи Миллерию намедонанд ва ҳамчунин ҳақоқиқ бунёдии муносибати аҳдиееро, ки ба он иқропдоранд, намедонанд; ва ба ҳамин сабаб онҳо, мисли Исроили қадим, замони тафаккуди худро намедонанд. Анҷоми он давраи тафаккуд, ки аз 9/11 оғоз ёфт, он гоҳ аст, ки онҳо дар нимаҷаб бедор мешаванд, танҳо барои он ки дарк кунанд, ки онҳо бурида шудаанд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«18 апрел, баъд аз ду рӯз пас аз он ки манзараи фурӯ рехтани биноҳо аз пеши назари ман гузашта буд, ман барои иҷрои як воҳӯрии таъйиншуда ба Калисои кӯчаи Карр, Лос-Анҷелес, рафтам. Ҳангоме ки мо ба калисо наздик мешудем, садои фурӯшандагони рӯзномахоро шунидем, ки фарёд мезаданд: “Сан-Франсиско бар асари заминларза вайрон шуд!” Бо дили гарон ман нахустин хабарҳои саросемавор чопшудаи ин фоҷиаи даҳшатборро хондам.»

«Пас аз ду ҳафта, ҳангоми бозгашт ба хона, мо аз Сан-Франсиско гузаштем ва аробаеро киро карда, яку ним соатро ба тамошои вайроние, ки дар он шаҳри бузург ба амал омада буд, сарф намудем. Биноҳое, ки гумон мерафт ба офатҳо муқовиматнопазир бошанд, харобу валангор ҳобида буданд. Дар баъзе мавридҳо биноҳо қисман дар замин фурӯ рафта буданд. Шаҳр манзараи бас даҳшатноке аз нотавазии заковати инсонӣ дар сохтани иншооти ба оташ ва заминларза тобовар пешкаш мекард.»

«Ба василаи пайғамбари Худ Зефанё Худованд доварихоеро, ки бар бадкорон хоҳад овард, ба таври мушаххас баён мекунад: “Ман ҳар чизро аз рӯи замин комилан нест хоҳам кард, мегӯяд Худованд. Ман инсон ва ҳайвонро нест хоҳам кард; Ман мурғони осмон ва моҳиёни баҳро, ва сангҳои пешпоиро бо шарирон нест хоҳам кард; ва инсонро аз рӯи замин маҳв хоҳам намуд, мегӯяд Худованд.”»

«Ва дар рӯзи қурбонии Худованд чунин хоҳад шуд, ки ман амирон ва писарони подшоҳ, ва ҳамаи онҳоеро, ки либоси бегона дар бар доранд, ҷазо хоҳам дод. Ва дар ҳамаи рӯз низ ҳамаи онҳоеро, ки бар остона меҷаҳанд ва хонаҳои хоҷагони худро аз зӯроварӣ ва фиреб пур мекунанд, ҷазо хоҳам дод....»

«Ва дар он замон чунин хоҳад шуд, ки Ман Ерусалимро бо ҷароғҳо ҷустуҷӯ хоҳам кард, ва онҳоеро, ки бар таҳшини худ ором гирифтаанд, ҷазо хоҳам дод; онҳое ки дар дили худ мегӯянд: “Худованд на некӣ хоҳад кард ва на бадӣ хоҳад намуд.” Бинобар ин, молу мулки онҳо ба ғанимат табдил хоҳад ёфт, ва хонаҳои онҳо ба вайрона хоҳанд гашт; онҳо ҳамчунин хонаҳо бино хоҳанд кард, аммо дар онҳо сукунат нахоҳанд кард; ва тоқзорҳо хоҳанд шинонд, аммо шароби онҳоро нахоҳанд нӯшид.»

«Рӯзи бузурги Худованд наздик аст, наздик аст ва бисёр мешитобад; ҳатто овози рӯзи Худованд: он ҷо марди пурзӯр талх нола хоҳад кард. Он рӯз рӯзи ғазаб аст, рӯзи тангӣ ва изтироб, рӯзи вайронӣ ва харобӣ, рӯзи торикӣ ва тирагӣ, рӯзи абрҳо ва зулмоти ғафс, рӯзи қарнай ва бонги хушдор бар зидди шаҳрҳои мустаҳкам ва бар зидди бурҷҳои баланд. Ва Ман бар одамон тангӣ хоҳам овард, то ки мисли кӯрон роҳ раванд, зеро ки ба муқобили Худованд гуноҳ кардаанд; ва хуни онҳо мисли ғубор рехта хоҳад шуд, ва гӯшти онҳо мисли саргин. На нуқраи онҳо ва на тиллои онҳо дар рӯзи ғазabi Худованд қодир хоҳад буд онҳоро халос кунад; балки тамоми замин аз оташи ғайрати Ё фурӯ бурда хоҳад шуд, зеро Ё ҳамаи сокинони заминро ба зудӣ тамоман нест хоҳад кард». Сафанё 1:2, 3, 8–18.

«Худо дигар наметавонад бисёр дер таҳаммул намояд. Аллакай доварихои Ё ба баъзе ҷойҳо оғоз ба фуруд омадан кардаанд, ва ба зудӣ норизоияти ошқори Ё дар ҷойҳои дигар эҳсос хоҳад шуд.

«Як силсилае аз воқеаҳо паид хоҳад омад, ки ошкор месозанд Худо соҳибу ҳокими вазъият аст. Ҳақиқат бо забони равшан ва бидуни ҳеч иштибоҳ эълон хоҳад шуд. Мо, ҳамчун қавм, бояд зери ҳидояти фароғири Рӯҳулқудс роҳи Худовандро муҳайё созем. Инчил бояд дар покии худ расонда шавад. Қўйбори оби ҳаётбахш бояд дар чараёни худ амиқтар ва паҳнтар гардад. Дар ҳамаи майдонҳо, наздик ва дур, одамон аз шудгор ва аз машғулиятҳои одитарини тичоратӣ, ки бештар зехнро машғул медоранд, даъват хоҳанд шуд ва дар иртибот бо мардони соҳибтаҷриба таълим хоҳанд гирифт. Чун биомӯзанд, ки чӣ гуна самаранок меҳнат кунанд, ҳақиқатро бо қудрат эълон хоҳанд кард. Ба воситаи амалҳои аҷоибтарини инояти илоҳӣ, кӯҳҳои мушкилот бардошта шуда, ба баҳр андохта хоҳанд шуд. Пайёме, ки барои сокинони замин аҳамияти бисёр дорад, шунида ва фаҳмида хоҳад шуд. Одамон хоҳанд донист, ки ҳақиқат чист. Кор пеш хоҳад рафт — ба пеш ва боз ҳам ба пеш — то он даме ки тамоми замин огоҳ карда шавад, ва он гоҳ интиҳо хоҳад омад.»

Рӯз аз рӯз ҳарчи бештар равшан мегардад, ки доварҳои Худо дар ҷаҳон ҳозир аст. Ў ба воситаи оташ ва тўфон ва заминларза сокинони ин заминро аз наздик омадани Худ огоҳ месозад. Замон наздик мешавад, ки бӯҳрони бузург дар таърихи ҷаҳон фаро хоҳад расид, ҳангоме ки ҳар ҳаракате дар ҳукумати Худо бо таваҷҷуҳи бисёр шадид ва ҳароси баённопозир мушоҳида хоҳад шуд. Пай дар пай доварҳои Худо яке аз паси дигаре хоҳад омад — оташ ва тўфон ва заминларза, ҳамроҳ бо ҷанг ва хунрезӣ.

«Оҳ, кошки мардум вақти тафаккуди худро бидонанд! Бисёранд онҳое, ки ҳанӯз ҳақиқати озмоишкунандаи барои ин замонро нашунидаанд. Бисёранд онҳое, ки Рӯҳи Худо бо онҳо мубориза мебарад. Замони доварҳои ҳалокатбори Худо замони раҳмат барои онҳост, ки имконияте барои омӯхтани он чи ҳақиқат аст, надоштаанд. Худованд бо меҳрубонӣ ба онҳо назар хоҳад кард. Дили пур аз раҳмати Ў ба ҳаракат меояд; дасти Ў ҳанӯз барои наҷот дароз аст, дар ҳоле ки дар барои онҳое баста шудааст, ки нахостанд ворид шаванд.

«Марҳамати Худо дар таҳаммулпазирии тўлони Ў зоҳир мегардад. Ў доварҳои Худро бозмедорад ва мунтазир аст, то паёми огоҳӣ ба ҳама расонда шавад. Оҳ, агар қавми мо масъулиятро, ки бар дӯши онҳо гузошта шудааст, барои расондани охири паёми марҳамат ба ҷаҳон ончунон ки бояд, эҳсос мекарданд, чӣ кори ачибе анҷом дода мешуд!» Testimonies, ҷилди 9, 94–97.